

Traducción al Catalán de INJUSTICIA SOCIAL de Margarita Pérez de Celis

Por *María del Mar Sánchez Sánchez*, Alumna del IES Alhamilla. 2º Bchto A, curso 2016-17

Injustícia Social

Anem a ocupar-nos d'una qüestió ,que no per trobar-se molt dilucidada, ha perdut tant del seu interès, ni de la seva transcendental importància, que no ens sigui fàcil afegir algunes breus observacions als forts i incontrovertibles arguments presentats i sostinguts però avantatjats escriptors.

L'assumpte al que ens referim és importantíssim, com que afecta a la majoria de la meitat del gènere humà. Tractés d'una de les grans, o més greus injustícies que es cometen, i que com la gangrena , corroeix i devora les entranyes de la societat; l'escandalós desnivell que resulta de la manca de proporció i d'equitat amb què es distribueixen els jornals entre els individus de tots dos sexes pertanyents a la classe proletària: de la desproporció i falta d'equitat palpem contínuament les més terribles i desastroses conseqüències, que tot nostre, ens arranquen un crit de dolor.

Per què, doncs, tan inqualificable injustícia? El treball corporal de la dona, fins i tot en els estrets límits a què es troba concret, és potser menys útil i necessari al embelliment i a la perfecció social que el de l'home? Sense dubte que no: les modes, els teixits, les flors artificials, els brodats, tota classe de labors, i tot pel que fa al més minuciós arranjament, fins i tot el lavabo i ornament de l'interior de la llar domèstica. No es troben gairebé exclusivament confiats al delicat gust i laboriositat de la dona; doncs per què, repetim, si el fruit dels seus afanys és almenys tan indispensable a la civilització com el de l'home, es troba per aquella tan indignament recompensat?

Compareu, si no el màxim dels jornals donats a les dones, amb el mínim dels que es donen als homes, i considereu si l'enorme diferència que resulta no és la més irritant de les injustícies!

D'aquí és que les poques dones que tenen la virtut de resignar-se a viure amb la suor del seu front, es veuen obligades gairebé en la seva totalitat , un punt menys que a pidolar la meitat de subsistència per cobrir tot just les seves més preemptòries necessitats.

D'aquí que a les menys sofertes, per sortir de la desesperada i angoixant situació en què es veuen submergides, se les veuen caure precipitadament en l'astut llaç estès per la dissolució a la seva ignorància i a la seva misèria, per després devorar-les sense pietat, com el voltar a la seva presa, entre punyents i sofriment espantós turments.

D'aquí aquesta multitud de consorcis que es verifiquen sense la menor ideade l'amor per part dels contraents, que accepten sense vacil·lar una desgràcia dubtosa l'extensió ignoren, per tal de sostreure a una altra desgràcia horrible i massa coneguda.

Encara que en aquesta posició difícil i anòmala, ens és forçós admirar en la dona certa espècie d'heroisme febril, quan la veiem afrontar amb intrepidesa les immenses dificultats, els freqüents perills, y fins els horrors que no pot menys d'oferir la vida conjugal, nuda dels encants amb que l'embelleix la passió.

Però, desgraciadament , el número dels màrtirs i el de les heroïnes és fart reduït, si es compara amb el que constitueix la resta de la humanitat: i la virtut, que per sostenir-se té l'orgullosa pretensió d'establir una lluita constant i fratricida amb la mateixa natura sucumbeix

infal·liblement en ella, perquè la natura és la llei suprema, és la revelació de la omnipotència divina, i aquesta llei suprema o emanació de Déu, és mil vegades més forta i poderosa que aquella virtut, les bases fonamentals són la desobediència d'aquesta llei. Per tant veiem freqüentment a la dona doblegar-se fins caure pansida i defallida sota l'enorme pes que potser amb massa lleugeresa i impremeditació, es disposés de la millor bona fe a sostenir sobre les seves dèbils espatlles.

La dona innocent i pura es torna criminal; l'àngel caigut se li veu baixar ràpidament fins submergir-se cada vegada més i més, en les profunditats del caos i de les tenebres. La esposa culpada, un cop màcula el seu front no vacil·la ja en ocultar la seva vergonya sota el ridícul antifaç de la més refinada hipocresia, ni a tacar els seus llavis, abans perfumats amb l'ambre deliciós del candor, i la puresa amb la més execrable de les mentides. L'amor, aquell foc sagrat que Déu ha fet germinar en el cor de tots els éssers, com principi motor de la creació, és profanat per ella, fingint amor al qual potser menysprea, a parell que és violentament infidel al qui idolatra. Emperò, siguem imparcials com ho és la civilització, fins i tot enmig de les seves aberracions i de les seves abominables injustícies: la societat constituïda en jutge, absol moralment el culpable des del moment en què busca un innocent, en qui fa recaure tot el pes i la responsabilitat del delictes.

Això és tant més dolorós i lamentable tant que de la prostitució emana la corrupció del esperit; focus fangós de totes les calamitats morals i la de la matèria, que és l'origen del cúmul de malalties, que porten per tot arreu la desolació i la degradació de les races. És indubtable que per evitar tan desastroses conseqüències, la societat deu a la dona una reparació o una petita compensació que la posi més a cobert de la misèria, germen principal de tots els mals, en premi als seus patiments i als seus innombrables i costosos sacrificis. Examinem, si no amb imparcialitat, la tristíssima posició reservada a les dones de la classe obrera, tot i que concretant-nos al estret cercle de la nostra capital, i es veurà com de just seria adoptar mitjans eficaços per millorar tot el que sigui compatible amb l'actual estat de la societat la malaurada sort d'aquestes infeliços. Començarem per les que es dediquen a la indústria fabril, i en ella donarem la preferència a la fàbrica de tabacs, per trobar-se de cotons paralitzada. En aquest establiment, encara que no es treballa per jornals, i sí per tasques, és tan mesquina la retribució donada per elles a les operàries, que tot a costa de prodigiosos esforços, tot just ascendeixen els jornals que poden treure de tres a quatre reals billó, tot i ser un treball tan penós i malaltís, que dona per resultat en no poques ocasions la tisi pulmonar o altres afeccions igualment calamitoses, que agosten en flor, ajudades dels dolents i escassos aliments, les més robustes natures. Les cosidores de guants, que així com les operàries de la fàbrica de tabacs, perceben el seu haver-hi en proporció a la tasca que fan, es troben igualment tan malament recompensades, que tot just poden adquirir de tres a tres i mig rvn de jornal per atendre els més indispensables despeses de la seva subsistència.

Les ribeteadoras, el mateix que les referides, treballen per tasques, i encara que són una mica més afortunades que elles, no passa de quatre RVN el jornal que poden proporcionar-se. Emperò amb les que sembla acarnissar més i més l'injustícia, però de contribuir tan

eficaçment a l'ornament i embelliment de les nostres elegants, és amb les obreres dels tallers de brodats, que el mateix que les esmentades, treballen per tasques, i només a força de cruels afanys els és possible guanyar un jornal de dos a dos i mig RVN. Nosaltres hem vist amb freqüència a aquestes víctimes de la civilització sucumbir a la misèria, o bé preses d'horribles patiments originats per la fam i per feines de dotze o més hores.

Les obreres dels tallers de modes, de sastres, tot i que obtenen algunes més avantatges que les anteriors, no surten de tres a quatre RVN de jornal, i el mateix esdevé a les cosidores de les cases particulars.

Les bugaderes i planxadores, que en temps no molt distants es trobaven millor recompensades, en consideració als seus ímprobos treballs han tingut forçosament de suportar la rebaixa de jornals com les altres i sotmetre a percebre de tres a quatre RVN.

Mas, a què molestar als nostres lectors? Només cal dir que fins a les criades de les tahonas o del servei domèstic, es troben subjectes a la calamitat de percebre un salari desproporcionadament inferior al que gaudiria un home en idèntics treballs.

Fem si no, una ràpida ullada sobre els jornals donats als homes de la classe obrera: no anem a ocupar-nos d'aquells els treballs figuren en primera línia, i el haver ascendeix a dotze, catorze, setze i vint RVN diaris, sinó dels més desafortunats, d'aquells que tenen al seu càrrec l'exercici de les feines que es conceptuen menys penoses, o menys importants, i ens convencerem cada vegada més de l'atroç injustícia que es comet respecte al treball de la dona.

Els peons de les obres de paleta, els oficials de sabater, els oficials dels tallers de fusteria i altres els treballs, bé per inèrcia, o per altres causes, es consideren inferiors als dels altres, no guanyen menys de vuit RVN de jornal.

No cregui que ho desaprovem, abans ens dolem que només puguin adquirir tan mesquí salari per atendre les seves més peremptòries necessitats; més no podem menys de lamentar que s'estableixi una tan enorme i poc equitativa diferència entre el màxim dels jornals donats a les dones i el mínim dels que generalment es donen als homes, molt més com que per això no té per res en compte la importància, la meravella o l'índole de la feina que cadascú exerceix; abans al contrari, a cada pas veiem que en identitat de circumstàncies, és injustament preferit el treball de l'home que el de la dona.

En corroboració del que s'ha exposat, anem a citar un cas ocorregut a Cadis, no ha moltes setmanes.

Una de les famílies més opulentes buscava un cuiner que reunís les altres circumstàncies de honradesa, etcètera, al qual prometien de cent a cent vint RVN de salari, i havent-se fet impossible la seva adquisició, es van proporcionar una cuinera, amb totes les qualitats desitjables, a la que no obstant això de la seva capacitat física i intel·lectual per omplir els seus deures tan bé com un home, li va ser només oferta la quantitat de cinquanta RVN.

Aquest fet no necessita comentaris; per si sol prou i sobra per palesar la més irritant de les injustícies: comprenem que se'ns contestaria per alguns que l'home es veu les més vegades obligat a sostenir amb un petit haver una nombrosa família, que sense el seu suport quedaria sumida en l'orfanat i en la misèria: això és per desgràcia una veritat fart trist i desconsoladora; ja que a les dones més hàbils i disposades a treballar se'ls nega els mitjans d'ajudar els seus marits, pares i fills, a suportar una càrrega, que si bé se'ls fa insuportable i penosa qual ho és tot en l'aïllament, estem segures que repartida no podria menys de ser-los molt dolç i suportable.

La superioritat dels deures imposats a l'home per la societat és, en el nostre sentir, la raó més poderosa que s'al·lega per justificar, encara que no sigui més que en aparença, la manifesta protecció que es dispensa als seus treballs amb notable perjudici del de la dona.

Emperò aquesta raó desapareix completament de la nostra vista si contemplem a multitud de vídues, joves encara, extenuades de fatiga per proporcionar un tros de pa als seus nombrosos fills: o bé solteres, amb pares ancians, i germans menors, als que es veuen obligades a socórrer; i fins i tot esposes, que per l'extremada misèria, l'abandó i apatia dels seus cònjuges, veure-les en el major desemparament, atenedes a guanyar la seva subsistència amb la suor del seu front, i en la dura necessitat de millorar en el que li sigui factible, la posició de la seva malaurada família.

Ho repetim, no es cregui que nosaltres pretenem rebaixar en un àpex el treball dels obrers: abans al contrari, anhelem de tot cor que se'ls avancin els jornals, perquè comprem perfectament com de útil i necessari és a la societat la millora de les classes treballadores, ni menys perjudicar en el més mínim a la classe que paga, explotant-la, per dir-ho així en favor de treball de la dona, quan aquesta, per la inferioritat de les seves forces físiques, o unes altres circumstàncies, no ompli les condicions indispensables per considerar-la digna de figurar a l'altura de l'home. Els nostres desitjos es limiten per ara a què es tinguin en compte la utilitat i l'índole del treball de la dona; per dilucidar si és o no digne d'alternar i competir amb el de l'home i un cop resolta la qüestió per l'afirmativa, que sigui recompensat en els mateixos termes que aquell. I no se'ns argüeixi amb que això és pretendre un impossible, ja que el desenvolupament i la força intel·ligent de la dona són en tots casos inferiors a les de l'home; aquesta hipòtesi és de tot punt inexacta i absurda; nosaltres no dubtem a rebutjar-la, tant més, com que poguéssim citar infinitat d'exemples que justifiquessin la nostra opinió. Entre d'altres ens passa el que acaba de tenir lloc a Anglaterra, on ha estat confiat a intel·ligències femenines, el servei de la major part dels telègrafs, per haver-se provat que les dones transmetien els parts amb més celeritat, i els interpretaven amb més exactitud que els homes.

Del que s'ha exposat es dedueix, que fins i tot en el cas probable que pogués existir, i existís en efecte, una justa i lloable competència en el treball presentat pels individus d'ambdós sexes, les nostres aspiracions es dirigeixen a estimular la lluita dels interessos, i sí només a millorar les condicions de les dones dedicades al treball, segures que en això guanyarà infinit la societat.

Margarita Pérez de Celis